

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 455. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019936256/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

havde været af Lidenskabens Bælgmørke, der isolerede ham i et enkelt Nu, uden igaar eller imorgen. Nei, hvad han ude af sig selv havde begaaet, det skulde ikke hemsøges paa ham selv — her var der Tilgivelse; i denne fromme Piges Favn var der Frihed for de hævnende Skygger, nyt Liv og Salighed — blot han behjertet greb til.

Og med en heftig Inderlighed sluttede Mølleren Hanne i sine Arme og kyskede hende paa Mund, Øine og Pande, medens han hviskede eller mumlede saadanne Kjæleavne, Taknemligheds- og Elskovsforsikringer og underlig-kjæle Spørgsmaal, som netop hultur til bultur dukkede op i hans Fantasi — for en stor Del indholdsløse og uforstaaelige, hvis man ikke vilde nøies med den almindelige Forklaring, at Høimølleren var dødelig forelsket i sin »søde lille Kone«; hvad Hanne gjorde, og gjengjældte hans Kjærtegn og besvarede hans Veltalenhed og baade græd og lo — — indtil hun med et foer sammen med et Skrig.

Det havde blinket i det sorte Vand foran dem, som om Kjæret var et dæmonisk Øie, der sendte dem et lynende Blik; og nu rullede en dump, høitidelig Torden over deres Hoveder. Hyldebuskene, hvis Bløde før i det blændende Skumringslys havde reist mørke, gjennemsigtige Kupler mod Aftenhimlen, vare nu neppe til at skjelæ paa den blaasorte Bag-

grund af en mægtig Sky, hvis øvre, dampagtig sammenrullede Lag havde et varmt, brunt Skjær, medens dens Top med en let Rosaglød kneiste mod det begyndende Natteblaa i Zenith.

Hanne gjorde sig løs og sprang op. Ogsaa Mølleren reiste sig. Hans lykkelige, forhaabningsfulde Stemning var paa en brutal Maade bleven sønderfænget af dette Lyn, og ved Tordenens barske Stemme blegnede han — men det var for dunkelt til at man kunde se det, og iøvrig saae Hanne heller ikke paa ham. Lidt forlegen vendte hun sig bort og glattede paa sin Krave.

Den store Sky lige for dem — i Nordost — var ikke den eneste Forandring paa Himlen; ud over Markerne tilhøre stod der en violet Taagemur, der først høit oppe med en smudsig-rød Rand gav Plads for den lysere Luft. Da de rettede deres Blikke mod den, blev den pludselig oplyst ligesom inde fra. Men de vare med deres tøvende Gang naaet næsten helt hen til Huset, før de hørte den dæmpede, langtrukne Torden.

— Min Broder faar nok Ret — og din Svoger faar sit Ønske opfyldt, sagde Hanne.

I Havestuen var der tændt Lys, og Dørene stod aabne.

Et Par Fragttræer dannede et sidste Grændseskjel af Skygge mod det Skjær, der strømmede ud